

по тѣзи мѣста, знаяхме, че наистина въ западната страна на лозенския баиръ има едно много недостъпно мѣсто, единъ въртопъ, гористъ, но прѣизпълненъ съ скали и дупки, та рѣдко хора отиватъ тамъ. Сѣтихмe се, че тамъ непрѣмѣнно се криятъ вълцитѣ. Сговорихмe се трима другари и тръгнахмe да идемъ тамъ да чакаме за нѣкой вълчо. Отидохмe на Панчерево, оттамъ по Искѣра на горѣ и като стигнахмe до зданията, дѣто се отбива водата въ тунела за електрическитѣ машини, отбихмe се, прѣминахмe рѣката и навлѣзохмe въ страшното мѣсто. Спрѣхмe на една полянка всрѣдъ гората. Тамъ имаше купа сѣно и ние се заврѣхмe и закрихмe съ шума до сѣното. Разбира се, вълцитѣ не стоятъ по тая поляна, ала ние мислѣхмe да ги повикаме да дойдатъ тука прѣзъ нощта на полянката, та да можемъ да ударимъ нѣкой.

— Ами какъ ще ги повикате? прибърза да запита малкиятъ Петърчо.

— Ето какъ. Единъ отъ нашитѣ другари знаеше да вие сжщо като вълкъ. Той така бѣше се изтъщилъ въ това изкуство, че неговото виене не се различаваше по нищо отъ вълчето. Знаеше да вие като вълчица, като мжжки вълкъ и като малко вълче. Всички се спотаихмe подъ пожълтѣлата шума (то бѣ прѣзъ есеньта) на различни мѣста, издигнахмe ударницитѣ на чифтетата да бждатъ готови и затаихмe дѣхъ. Като постояхмe така нѣколко минути, нашиятъ другаръ почна да пѣе своята вълча пѣсень, сирѣчь почна да вие най-първо като малко вълче, но твърдѣ тихо. Като се минаха десетина минути, той пакъ, но сега по-високо, изви като изгубено вълче. Всички слушахмe. Мрѣтва тишина. Нищо се не чува. Слѣдъ десетъ минути нашиятъ дру-